

2017. február 1.

Kiadó-Szerkesztő: Kaskötő István

XVI. évfolyam 2. szám.

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc:
A legutolsó másodpercig
Csepeli Szabó Béla: Forgószél
Demeter Zsolt: Dózsa – átok
Kamarás Klára:
A lombok között szél zihál
Király Gábor: A sár
Lelkes Miklós: Hóesés előtt
M. Laurens: Te csak várj!
Szegő Judit: Könnyek az esőben
Tiszai P. Imre: Néha még
Vadász János: Balatonyörök

2. oldal

próza, versek

A. Turi Zsuzsa: Öngyilkosjelölt
Albert Lőrincz Márton: Ékezetek
Asperján György: Emlékezés 2017-ben
Bányai Tamás: Külső hatás
Bodó Csiba Gizella: Ma ...
Bokros Márta: Kőszikla, kéreg
Csepeli Szabó Béla: Hol, merre vagy?
Dobrosi Andrea: Valaki áthelyez
Fövényi Sándor: A szoba
G. Ferenczy Hanna: Egy szürke ház
Hajdu György: sohasem
Koosán Ildikó: Pygmalion
Költő Nagy Imre: Magyar sors
Kő-Szabó Imre:
Munkanap fényképezés
Köves József: Hajmási Péter,
Nagy Antal Róbert: Múlt kor
Nógrádi Gábor: Barabás, az eb
Péter Erika: Fagyhalál
Pethes Mária: hajnali merengés
Pethő N. Gábor: Ahogy
T. Ágoston László: Kutypapizok
Thamássy Nagy Géza:
Modern Rómeó panasza
Uhrman Iván: Szonett a vénségről

3. oldal

mikroszkóp

Soós József:
Anyám álmodt látott...
vers

Lehoczki Károly:
Ima a kitelepítettekért
vers

4. oldal

M. Laurens
TE CSAK VÁRJ!

*Parafrázis Bereményi Géza
Magyarok. Istene dala című versére.
(Pest-Buda 2013. április 20.)*

Tekints le a hídról folyód két partjára.
Csak lessed, hogy vize megvan-e még?
Néhanap az ember már azt is csodálja,
hogy nem lopták még el lyukas zsebét.

Apádnak s anyádnak nyomozz utána,
s nődöt is figyeltesd, hogy hitves-e még?
Minden pillanatban ügyelned kell,
hogy magadé-e, mi megmaradt tiéd.

Szorgosan jegyzetelj nappal, és éjjel -
tapogasd zsebed, pénzed megvan-e?
Lásd átírták a jövődet s múltadat is,
mikor másokra hallgattál pár hete.

Jusson eszedbe az átkozott pillanat,
épp pislogtál, hogy a fénybe ne nézz,
s felnézve, nem voltál többé már senki,
hogy lehettél ennyire vakon merész?

Létezett egykor hited is, egész jó hit,
de Istenedet kinevetve eladtad őt.
Ráébredtél-e már, hogy Ő sem tied?
Most veled példálózzik mások előtt.

Tekints le a hídról folyód két partjára.
Csak lessed, hogy folyódat ki hordja szét.
Hazádat, mint anyádat mi módon cibálja,
s ugyan ki is tudhatja, hogy élnek-e még.

- Mást mondok Én neked! - Le se nézz a hídról,
hátha arcodról a maradék bőr is lesül,
maradj Te inkább csak így csukott szemmel,
folyótlan, szülőtlén, gyáván-semmitlenül.

Őrizzed szemed világát, - de csakis azt -
és oda se nézz, hátha a végén még kiég,
hadd lopják, hadd vigyék, ne láss Te semmit.
Várj egy olyan Istenre, kinek a senki is elég.

Kamarás Klára

KÖNYVAJÁNLÓ

A
MERCATOR STÚDIO
kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmod útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerená
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágat.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmod asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változat.
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Ódor György: Magaddal szemben
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Bányai Tamás
Bodó Csiba Gizella
Csepeli Szabó Béla
Kamarás Klára

...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja!

Anton Bruckner
Symphony No: 7
Adagio

A lombok között szél zihál

a lombok között szél zihál
és tépett szárnyú angyalok
reszketve súgnak új imákat:
Törvényt Urunk, törvényt, erőt,
hogy lerázhassuk unt igánkat.

a lombok között szél zihál,
s a porban rongy plakátok úsznak,
jajong már, ki tévútra tévedt,
bocsánatáért esd az Úrnak:
Látod Urunk, velünk kiszúrtak.

a lombok között szél zihál,
nagy fürgeteg lehet belőle,
ma még csak halk a jaj, nyögés,
de orkán lehet már jövőre.
De mondd, kinek megy rá a bőre?

Kaskötő István
Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T. Agoston László

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Hetedhéthatár
Irodalmi Epreskert
Kodály László
Magyar Elektronikus Könyvtár

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Baranyi Ferenc
A legutolsó másodpercig

„Mások nem lehetünk
mint szemtanunk saját
kivégzésünkénél”
(Varga Rudolf: Aranyhárs)

Csak szemtanú?
S nem tanúság-tevő
a bárd alatt is betűvető?
(Miként az Abdáig menetelő
költő, aki papírra-arszolt
sorokkal végig krónikása volt
annak, amit ember tett ember ellen,
vonszolódván erőltetett menetben.)

Ezért, Rudi, ha majd a vérpadon
nézzük, hogy minket sújt a bárd agyon,
legyen erőnk még – mielőtt lehull -
holtunkat nem szemlélni szótlantul,
hanem a legutolsó másodpercig
szétkiáltani, ami megesett itt,
s ha még időben kiröppent a szó:
lényegtelen, hogy mit tesz a bakó.

Lelkes Miklós
Hőesés előtt

Az égen sötét várta az idejét,
mely részben ott volt, de teljeset akart:
az embert barlangba űző hideget,
s éles fehéret, mely villan, mint a kard.

Demeter Zsolt
Dózsa – átok

Az ősapám:
földtúró lehetett,
avagy talán
lovat legeltetett.
És amikor Dózsa György
tüzes trónon szenvedett,
szétmarcangolt húsából
az ősapám is evett.
És azóta
váltig jajgat bennünk Dózsa,
kerget minket rémes átka
egy határról más határra.
Tüzes trónon üldögélünk,
ég a húsunk lángol vérünk
és letaglózna a csapások.
A húsunkat falják
farkas-éhu nyavalyások.

Tiszai P. Imre
NÉHA MÉG

néha álmodok egy kisfiúról, ki a petróleum lámpa
fényében nézi anyját ahogy nyughatatlan
kezeiben a varrótú forog s ölti a szegénységet
a tiszta ruhákra,

vékony nyugalom volt arcán, mi könnyen tört
darabokra, ha üres volt a lábas a sparhelt
platniján, ám nevetett mindig, ha ránézett
a hallgatag fiúra,

Bokrok rezegtek, és a fenyők kopott
zöldjükbe bújtak, - közöny önmagukba,
oly lehangoltan, mint a történelem,
ha tudni fél, és feleszmélni lusta.

Egy varjú szállt, kettő, utánuk három..
Éhes csapatok. Mind a földre nézett.
Fecske égibb, mert tápláléka ott van,
hol kék hulláma kél a nyári légnak?

A sötét várt. Az emberek is vártak.
A fecske is, ő messze, Afrikában.
Tavasza várt, - de mit várhat az ember?
Embortelenség úr tavaszban, nyárban,

s az ősz főképp Évszaka tolvajoknak:
mohó fogak gyümölcsöt elperelnek,
és hivalkodnak gazdag aranyórák,
s szívet kiütnek elfeketült lelkek.

A hóesés előtt még messze néztem, -
múltba, jelenre, s jövő bánatokba.
Vers volt velem, mit sem érő ajándék,
amely egy Csillag: a Becsület foglya.

Messze néztem, s bánaton túli tájról
egy másik vers mosolygott, visszánézett.
Véges, ha pusztul, mondta a tekintet,
része marad Valóságnak, Egésznek.

Király Gábor
A sár

Felduzzad a sár a testben,
lassan már a számgig ér.
Látod, milyen érdekes, nem,
az, hogy mennyi belefér?
Úgy, hogy amúgy nem is tetszik
kívülről, hogy volna gond,
azok az utolsó centik
kellenének még, de mondd,
mit szól majd a szomszédságom
és a főnök csókosa,
mikor kibukik a számon
százötven év bús fosa?

Szegő Judit
Könnyek az esőben

Esőben ázva csillog a város.
Az esti fény ma olyan magányos.
Ballagok, nem sietek, mert minek?
Kifordult ernyőm friss szél veszi meg.
Csöpög a hajamból egy csepp, száz csepp..
Folyik arcomon, siet, nem áll meg.
Kedvet kap egy könnycsepp, egy kis árva,
Együtt búsulunk utcákat járva.
Sétálunk ketten, a könnycsepp meg én.
Kopog az eső lámpák permén.
Otthonfényű ház árnya elsuhan.

álomcsend volt minden éjszaka, fátyolként
suhant a csillagfény a hajnal-harmatos
kert felett, s mint apostoli üzenet hangzott
a fiú esti imája,

nem létezett rebellis gondolat, becsületre
és hitre tanították, dobogó szívvel várta
a fenyő illatú Jézuskát a cukorból öntött
sztaniolos díszek fája alatt,

néha még álmodok egy kisfiúról, ki vigyázott
mindenre, mert a szegénység fáj, de mosolyt
tanult és nevetni tudott - akkor még -
néha ma is kisfiú vagyok

Vadász János
BALATONGYÖRÖK

Szepes Erikának

csillámló víztükör fölé emelkedik
búcsútlan illan el hűtlen szerető a pára

ősz van a tavon átüt a korareggeli aranyfény
fent sárgul szélesedik a becehegyi ösvény
téged hív lebbenő égbe szállna

de a zöld-fekete földre közönyt hint a fehér ég
és te tudod a szép nem igaz s az igaz nem szép
létünknek nincs harmóniája

magányos csónakod zafírszín csendben ring
átlátszón tiszta a víz az öbölmederben lent
hatalmas öreg harcra pihen

tetszhalott tűzhányóidra vak szemeit ráemeli
s mint aki ért bölcsen rád kacsint

1924-2013

Csepeli Szabó Béla
Forgószél

Kisregény

*AJÁNLOM EZT A KÖNYVET MINDAZOKNAK, AKIK A
MÁSODIK VILÁGHÁBORÚ ÉVEIBEN IS EMBEREK
VOLTAK AZ EMBERTELENSÉGBEN*

1. fejezet

A szél elég hűvösen fújt még, de az útszéli fák duzzadt rügyei
már a tavaszt ígérték. 1944. március 19-e volt. Időnként - egy-egy
percperce - megeredt az eső, egy kicsit megverte a várost, aztán elállt.
A levegő aránylag elviselhető volt, csupán a Weiss Manfréd Acél-
és Fémművek nehézkohászati üzeméből áradt ki némi vas- és
széngázszag a külvárosi vasárnap délutánba. Hárfás Kálmán
elgondolkozva állt a zsbongó kavargásban. A tömegből itt is, ott is
magasra nyúlt egy-egy integető kéz, és fel-felcsapott egy-egy
fanatikus "éljen!" és "Heil Hitler!" kiáltás, de az emberek többsége
némán és komoran nézte a dübörgő hernyótalpasokat, melyek úgy
gördültek végig a fővárosba vezető hosszú, keramitkockás úton,

Lehajtom fejem, hol az én utam?
Neonfény visszaint önmagának,
Piros, kék színben izzik a bánat.
Lépne a bábu, színes kirakat
Üvegtükrébe fagyott pillanat.
Kísérnek újszülött könnyecsepptársak,
Sós gyöngyökbe zárt, parányi vágyak.
Eláll az eső, s egy csillag ragyog...
Szép álmot könnyek, már boldog vagyok!

mint hatalmas, ijesztő páncéllakosztók. A tankok között csukaszínű egyenruhában acélsisakos és géppisztolyos SS- és Wehrmacht-katonák vonultak. Énekeltek. Az egyik menetszlop azt, hogy "Deutschland, Deutschland über alles", a másik pedig az "Erikát". Azt a dalt, hogy: "Letiporjuk büszke Angliát!..." A kopott, szürke felöltős fiatalember egy pillanatra gúnyosan elmosolyodott, aztán lábujjhegyre állt és nyugtalanul körülnézett: Hol van a lány?

[Tovább a teljes szöveghez>>>](#)

a vendég

Czigány Dezso
festőművész

vendégkönyv

[következő oldal>](#)

Fövényi Sándor
A szoba

túlzsúfolt ez a szoba,
mindenütt szétdobált ruha,
a polcon sosem olvasott könyvek,
csak Ady nyitva, véres csókok, könnyek,
kellene néhány Rózsedal,
perzselő, hogy megolvadjon minden fal,
pusztuljon rajta Dali Folyó Idője,
mert nincs egy nyugodt percem tőle,
megint tavasz, nyár, ősz, tél,
az ember fél, hogy pár év és véget ér,
alig használt élete.
s mintha bérlete lenne Szárszóra,
valami űzi, hajszojja, átölelni a vasat,
szólnék, de számon nehéz öreg lakat,
és mindegy kulcs vagy kerék csikordul,
az egyik török, a másik csorbul,
de ha mégis nyílna e rozsdás test kalitka,
üvöltsön fel, és ölelje vonatszokra.

G. Ferenczy Hanna
EGY SZÜRKE HÁZ

1926-2007

Egy régi budai utca -
kopott kereszt az útfelen
rám lesnek körben a hegyek
felhők úsznak, sejtelmesen.

Bal oldalon egy, szürke ház
zöld repkény öleli körül,
kék írisz nő az udvarán
és a szívem megint örül...

Örül mert túl a rácson
hallom a kertet, hogy zenél -
mert minden illatos virág
hallom, ahogy róla mesél -

A lépcsőfok titkolózva
őrizgeti lába nyomát -
kósza lelke csitul, pihen
amíg elnézem ablakát.

Én nékem már ez is elég
Mít is akarnék többet én ?
míg csendesen tovább megyek -
szívemben zsong egy költemény.

Asperján György
EMLÉKEZÉS 2017-BEN

A téiben, a szélben, fázós hidegben
merre induljak, nyugtom hol lehet?
Te messzi vagy, de oda is izentem,
felidézve gyógyító két kezed.

Nem tudom, mire várok, és mi vár itt,
ha búcsú-mosolyod eszembe jut,
s nehéz mosollyal bizonygatva váltig,
nem villant rád a túlvilág vakut.

Gyűrött lepedőd kihúztam feszesre,
párnád felvertem, s fogtam a napot,
ne siessen és legyen égni kedve,
mert érted van, mint én érted vagyok.

Ültünk a teraszon, rozoga széken,
szívünkig fűllat emelkedett;
aki retteg, magát mentve hiszékeny,
a jövőt szépre hímeztem neked.

Könnyítő ajándék volt, hogy te hitted,
pedig szédültél, fogtam a karod,
de megbillentett az a mély tekintet,
amely rejtett arcomon matatott.

Fogtad a korlátot, ahogy tipegtél
a sehova vezető folyosón,
bízóbbnak mutattam magam hitemnél,
hogy reménykedésem ne vedd zokón.

Pethő N. Gábor
Ahogy

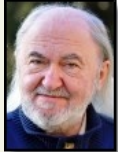
Ahogy az esőt
a nap sugara váltja,
úgy kél szívárvány.

Ahogy a szíved
útja szívemmel egy út,
úgy kél majdan új.

PethesMária
hajnali merengés

nem bocsát meg magának

Nógrádi Gábor
BARNABÁS, AZ EB

...tak lányaid, te rideg öregember,
Török Vilmos.
Elsorvadt asszonyod.
Kihalt házadat a Széchenyi úton
híven őriztem.
Rám fogtál botot?

Azt hitted, romlásod tanúja voltam?
Ugyan, Vili! A kutya, az kutya!
Alszik, eszik, ugat, és nem becsülik holtan.

Csak az embernek van története.
Abba hal bele.

Bányai Tamás
Külső hatás

Mielőtt elhelyezkedett valódi bőrrel kárpitozott irodai forgószékébe az íróasztala mögött, könyvespolcának alsó, kulcsra zárható szekrényéből kiemelte kedvenc whiskyjét. 24 éves Glenfiddich, amelyet kizárólag ilyen alkalomra tartogatott. A per befejeződött, s a szópárbajból ő került ki győztesen. Elégedett volt. S mint ilyenkor mindig, előkerült a drága skót ital.

Scott Saunders huszonnégy éves volt, amikor – gyakornokként – először lépett be az ügyészi hivatal ajtaján, végtelen önbizalommal, sikereket várva önmagától. Az első megnyert per (ez már néhány évvel később történt) után választotta a skót whiskynek ezt a drágább fajtáját. A megnyert perek jutalmaként..

Tovább a teljes szöveghez>>>

Bokros Márta
Kőszikla, kéreg

Kőszikla, kéreg,
értem a szavakat,
alkonyat, lélek,
feledtem azokat.

Ne pártolj el tőlem
ógörög idea,
napfényes ligetek,
nyugodt harmónia.

Ügyetlen és suta,
vágyakozom - oda.
Bármilyen mostoha,
nem feledem soha.

Alkonyat és lélek
fájón visszatérnek,
kéreg, kőszikla,
bánatom otthona.

a virág akit a tél nevetéséges
korcsa változtat úgy távozik
az életből mint nyílt tárgyalásról
felmentés nélkül a vádlott

álmok örvényébe merül az utca
végében árva nyírfa nyekereg
a felejtés tábortüzén lassan elégnek
fényképeken őrzött arcok nevek
sötétség virraszt a múlt urnája felett

túl rövid az idő ahhoz
hogy megteremjen bennünk
az összhang jó ha évezredenként
egy milliméterrel csökken a szívek
közötti távolság és a bünbánat akár
kiteleptett fák helyén a fészket
kereső madár repdes

abban bízunk hogy az élet
fényével minden hajnalban
elriasztja a halált
a végtelentől egy hajszálnyira
jobb megoldások felbukkanására
várunk és becsapjuk magunkat
hitelből vett lehetőségekkel
kölsönkapott nyarakkal

de lám a sors kegyes
a semmi visszhangjából reggelre
mindent és mindenkit kimos
a lét lüktetése

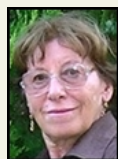
Uhrman Iván
SZONETT A VÉNSÉGRŐL

A vénséggel nem ott a baj,
hogy meggyérül s kihull a haj;
ha összegyűrődött az arcod,
fejedet búra mégse hajtod;

s ha egyre többet lát az orvos –
mondd már! Ez hozzájár a korhoz!
De ha felébredsz arra egyszer:
megtelt a szíved gyűlölettel,

mely benne mindaddig dagad,
míg másnak már hely sem marad –
akkor tudjad, hogy nincs tovább,

emlék se már az ifjuság,
s így nem fedezhet semmi már,
ha majd feléd nyúl a Halál!

Koosán Ildikó
Pygmalion

Ezer után az ezeregyedik:
dicsértessék a szobrász/király!
művészkezedben félisten lakik,
márványtömbből a kivésett hiány

Zsigmond Kisfaludi Strobl: A falu

Hajdu György
sohasem

sohasem fejezzük be a mondatot
amit a félbetört mozdulat kísért
ki tudja ma már hogy miként és miért
mintha megtörtént volna elszállt a perc
súlytalan a történetből kimaradt
mintha éj se lett volna csak virradat
üres kalitkából röptetett madár
szárnyal így a szívárványos semmibe
és nem tér vissza sem hozzád sem ide

Dobrosi Andrea
Valaki áthelyez

Túrd és emészd, egymásba érnek linkek,
bizalom taszít, férj, feleség linkek,
csak kinyújtott kezek, forintnyi eszme,
imák, hogy a sors ne tegyen keresztbe.

Gyűrheted a képet, de magad csapod.
a jelen elfolyik, nyitott ér csapod,
te ott vagy az árban, ez már így marad,
egyszer felül, egyszer mélyen víz alatt.

A szűrt anyag seholy, csak a képzelet,
kegyes érzelem értelem része lett,
sodor az álom, andalog az elme,
már átkozod, ki a szöveget bevverte.

Tán énekelnél, lehet lejárt lemez,
nem hagyod magad, valaki áthelyez.

T. Ágoston László
Kutyapiszok

– Már megbocsásson, szomszéd, de megtenné, hogy fölszedi
az udvarról a kutyaszart? – mondta némi éllel Bárdosi a kapu felé
igyekvő Kelemennek. – Reggel majd' hanyatt estem, akkorát
csúsztam rajta.

– Nekem szólt? – fordult vissza nem éppen mosolygós arccal a
férfi.

formálódik érett nőalakra;
selyembe, bársonyba öltözteted,
vágyad ébred, holdezüst halomba
liliombibére aggatsz díszeket,

istenmódra lelket lehelnél,
tüzet csiholnál márványkő szívéen,
de lepereg, hűsebb mindeneknél,
érintésedre nem gerjed a fény;

Afroditét hívod, legyen kegyes,
keltse életre őt, ki tetszhalott,
égjen a vágytól, élő, fűszeres
szerelmét ha egyszer megkapod;

*

Beteljesült. A gyönyör mulandó,
hát így esd a szobrász: Hálám Neked!
Istenség! Én tisztos vén halandó
ezeregyedszer koldulom kegyed...

Köves József
Hajmási Péter, Hajmási Pál

Szilveszter éjjel már éreztem, hogy mindennek vége.
Ila velem volt, táncoltunk, táncolt a barátaimmal is, de
amikor éjfél után a kellően ittas lányok és fiúk egymás vállát
fogva, részeg kornyikálással körbezakatolták a szobát, ő már
nem szállt be, fanyar – sőt, lenéző – arckifejezéssel figyelte a
dajdajozást, s bár fegyelmezetten üldögélt, szinte láttam, hogy
keserű gúnnyal biggyeszt a szép ajka. Fintorog.
Én beszálltam, így legalább nem hallatszott ki a hangom.

Ahogy szoktam, visszafogva, szordínóval dúdoltam velük, ők
meg egyre többet ittak és egyre hangosabban kurjongattak
mindenfélét nótákat. A Schneider Fánit (ahogy a többi többi
csikágói meg nyöckeres részeg lumpen), úgy fejezték be, hogy
*„baza vittem, lefektettem, jól megtököltem, jól megtököltem, ohyat fignott,
b...za anyját, majd elszédültem, majd elszédültem, mert Schneider Fáni
dejaszmonta...”*

Tovább a teljes szöveghez>>>

Péter Erika
Fagyhalál

Jött a tél,
s az ég zsúpfedelét
ellepték a varjak.
A fák zúzmaraköpenyt
kaptak s fehér paplan
terült le a földre...

és tavasszal
nem emlékszik
senki, hogy megfagyttál

január pokróca alatt.

– Igen, magának – keményedett meg a másik arca is. – Egyedül magának van kutyája a házban, és maga használja kutyafuttatónak a közös udvart, ahol az autók állnak.

– Autók? Ezeket nevezi maga autónak? – nevetett föl kényszeredetten Kelemen. – Ne nevétsen már! Ezeket a rozoga roncsokat nevezi maga autónak? A Suzuki, meg a Mercedes, az autó, de ezek... De hát maguknak mindegy, csak négy kereke legyen, és guruljon...
Tovább a teljes szöveghez>>>

Nagy Antal Róbert
Múlt kor

Maszkot cserélget, átírja magát.
Birtokot szerez, földeket ad át.
Büszkén zászlót bont, keresztet aggat.
Mit ma lobogtat, holnap szétszaggat.
Ábelt csodálja, Káintól tanul.
Fent ragyog: csillag, meglapul alul.
Tanulni tőle, tudni belőle,
hogymedvebőrre iszunk előre:
nem lehet. Kevés, mert mindig van és...
Megint a régi, rozsdátté kés.
Hazám ismeri, megtörtént sokszor,
hogy rá legyintett. Tán jön egy oly kor,
mikor nem kísért rosszlelkű szellem.
Nem temetetlen. Nincs kétely bennem:
a fény kisöpri, de árnya az a
„hazafi” fogja, és visszahozza.
Mindig sebet tép, szaggat az agyar.
Vadkanos múltad, makkszagú magyar!

Albert Lőrincz Márton
Ékezetek

Százharminc éve született Kassák.
Az enyém felezőidő. S ha már
tárgul a látóhatár, én kiállok a
hegyre. Hatvanöt évet előre látok.
Betérnek hűsölni egy kertbe,
akik akkoron élnek,
az én felezőidőmben.
Ott lesz a nevem, felírva,
számárkóro törülgeti rajta az ékezeteket,
ahogy oda-oda csapja a szél.
Nyilván nem készülődök.
Vibrál Dalí óráján
az idő másodpercmutatója.

Csepeli Szabó Béla
Hol, merre vagy?

1924-2013

Szél s hó suhog. Az ég, a táj,
nagy, csillámló fametszet,
melyben arcod szép holdja száll,
s hajad felhője reszket...

Thamassy Nagy Géza MODERN RÓMEÓ PANASZA

(Több erkély, mint Júlia...)

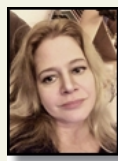
Hívtál Júliám
s pontban itt vagyok,
de mely erkély rejt?
Sok közt tobzódodom
fellelni téged
édes titkunkkal,
ám hol a létrám
osonni csókért
becézve karod?
Pókemberként nem,
még ha gyertya ég
világos jelként
sem mászom oda -
fóbiám legyűr,
Shakespeare nem írta.

Na de csitt, lelkem
s várj még Júlia!
Nyitókódot adj -
küldd sms-ben
s hogy ajtód hányas -
lifttel megyek fel.

Bodó Csiba Gizella
Ma ...

Ma hull a hó
A téli nap
Fénye nagykabát alatt
Melegíti a szívemet,
Betűket formálnak
A füstjelek
Kémények csendje felett.
Ilyen a januári reggel;
Puha, homályos, visszaaltató,
Míg meg nem szólal a rádió
- ne izgasd fel magad! –
Ma hull a hó!

A. Turi Zsuzsa
Öngyilkosjelölt

Látod, az élet mégis itt marad,
Büntetésnek, fázó, szikrázó csöndnek,
Steril szobában látomások jönnek,
Vakító fehér színt izzik agyad.

Párnák nyelik el sűrű füst-hajad,
Ezercsapú csövek ágyadhoz kötnek,
Szörcsögő gépek, élet adó szörnyek,
Sok halált látott, hullámozó falak...

Válhat a vég elérhetetlen céllá,
Megbénult tested lesz lelkednek sírja,
Nem előzheti meg önmagát semmi.

Mert van, hogy a Halál éppen nem ér rá,

Ints, adj jelet, gyűjts tiszta fényt
a körém kavargó téiben:
érted, általad élek én
örök gondban, reményben.

Hol, merre vagy? Zöld fenyvesen
jég-úton, vak homályon,
szíved tűzbokrát keresem,
hogyan győzzek a halálon...

Kő-Szabó Imre
Munkanap fényképezés

Az alacsony, kopasz negyvenöt éves Kramlák, aki a gazdasági ügyekért volt felelős, vagy vélte magát annak, felemelt fejével nézett a többiek szemébe. Mindig arról beszélt, hogy megfontoltan, takarékosan kell élni. Nincs pocskolós, pazarlás. Ebben biztosan igaza is lehet, meg így is kellene lennie, de valahogy a létszámra vonatkozó nadrágszíj szorítás nem fért az emberek fejébe. Szóval, amikor elhatározták, hogy ezt a Hivatalt létrehozzák, biztosan alaposan kiszámították, hány ember kell. Most mégis az a baj, sok a bérfizetés. . Kevesebb ember is elláthatná ezeket a feladatokat. Ez aztán jókora ellentmondás a foglalkoztatás céljával. Kramlák minden értekezleten hajtotta a magáét, mint általában a vezetőik többsége.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Vagy, hogy a kötél a súlyod nem bírja,
Rejtélyes parancs nem enged elmenni.

1896-1942

Költő Nagy Imre
MAGYAR SORS

Egy rossz szekér, két rossz gebe,
s a kerék de bús fordul-
mentse Isten a pogányt is
ettől a bús magyar sorsdul.

A rossz szekér csúfosan sír,
vasa, fája egymást marja.
Öreg, fáradt négy kereke
a jó utat nem akarja.

Úgy ténfereg, úgy nyikorog,
szinte szégyelli a határ.
Szertehull, ha soká tart még
az aszályos, bús magyar nyár...

Hej, ha ostorom nem volna,
lovam se bírna már menni,
ez az egy a biztatója-
mert hát muszáj menni s lenni.

Zsigány Dezső: Gyermek temetés.

Soós József

Anyám álmot látott

/Göcseji capricció/

A szülőföld mifelénk szűk világ. Alig karnyújtásnyi.
A tekintet egyetlen körülfordulással szemügyre veheti.
Olyan a táj, mint a félig nyitott tenyér. Isten tenyere.
Óv és véd. Óv és véd, de el nem enged! Hordozza az
ember, mint a keresztet.

Egyébként nyitva van. Nyitva van felül, s fölötte az ég
épp akkora, amennyi ott elfér. Semmi nincs rögzítve,
kikarózva.

Aki menni akar, nyargalhat mint az ördögszekér, aki
szállni akar, lebeghet, mint a pitypang ejtóernyős
kommandói.

Az alföld nagy, határtalan horizontú végtelensége be
van zárva a lélekbe. A lelkünk mindig szabad.
Ettől szabad!

Amikor megmutatták szülőházamat, nem ismertem rá.
Abban a házban csecsemőként éltem. Egyetlen emlék
sem köt hozzá.

Hosszú, tornácos, zsendelytetős ház volt, zsaluval
ellátott ablakszemekkel. Két szeme volt, mint az embe-
reknek. Azzal báméskodott az utcára. Ott a Fölvégen
minden ház így báméskodott az utcára.

Éjszaka lehúzták a zsalut, ilyenkor aludt a ház is.

Jobban szerettem gyermekkorom színterét, Szurkosszer
szeder- és szilvafáit, pipáló házait. Másztam is csinál-
tak a rengeteg erdő szélén, a fenyvesekre futó telkeikkel
mint pipáltak és ráértek. A házak.

Egyformaságuk mesébe illő. Jó emberek lakták őket.

Az anyakönyv a temető. Aki itt élt, oda van beírva a
sárga agyagdombon gyertyán élősövénnel kerített
anyakönyvbe. Végleg.

Nevek és arcok kavarnak bennem. Rég halott emberek
nevei és arcai. Ez a feltámadás.

Az igazi.

Énekszót hallok:

“A zalai zöld erdőben van egy tó.

Abban úszik három gyászos koporsó.

Két szélsőbe nem 'tom ki babája van,

Középsőbe tudom, hogy az enyém van.”-

Kukoricafosztás a pajtában. Esteledik. A megbarnult
angyalhajjal futtatott kukoricacsövek hideg
tapintásúak. Látom a fejkendő s néniket, kalapos
bácsikat, és a nóta nem hallgat el.
Együtt énekeltek és siratták a babájukat.
A középső, gyászos koporsóba.
Mindenki a magáét.

Leginkább a padlás poros csendjét szerettem.
Az egyik szegletben katonaláda, hombár, arrébb
rokka, mellette kender állt halomba.
Azt hiszem, azt a kendert sohasem fonták meg.
Piszkosszürke illata volt, mint a tömjének.
A búza a tapasztott földön hevert, óriási kupacokban.
Perzselő nyarak delén hűs búzaszemek között
hemperegtem. Ha beletúrkáltam a száraz, csiklandó,
zizgő magba, mindig kincsre leltem. Elfeledett
gyümölcsöket lehetett előbányászni. Almát, körtét,
persze inkább csak vackort, amit a búzadomb érlelt.
Az íze nem emlékszem.
Találtam döglött egeret is.

Kisgyermekként Péter bácsihoz szerettem volna
hasonlítani. Péter bácsi kétméteres óriás volt. Örökké
rettegett, hogy mindent elpusztít, amihez hozzáér.
Még a cserép borospohár is összeroppant az ujjai
között. Azt mondták, hogy szeret nagyokat mondani,
de nem igaz.
Csak nem tudott kicsit mondani!
Soha senkit nem ütött meg.
Amikor elbúsulta magát, rákönyökölt a kocsmapultra,
Mucsi primást a vállára ültette: ”Ide húzd a fülembe füstös!”
És húzta, míg a lelke megnyugodott.
Soha nem láttam Péter bácsi sírját. Talán nincs is sírja,
csak elhamvadt az Időben.
Anyám azt mondta, Péter bácsit én találtam ki magamnak
nagyapám helyett, mert őket nem ismertem.
Nem tudom, mi az igazság.

Később, amikor már messze kerültem a háztól,
anyám álmot látott: ”Azt álmodtam, hogy sáros,
iszapos ár hömpölyög le a patakon és elöntötte a
házat!”
És jött a távirat, hogy apám meghalt.
Aztán anyám ismét azt az álmot látta, és akkor
meghalt nagyanyám.
Majd meghalt Annus néném, Ilus néném, Mariska
néném.
A sáros, iszapos ár mindenkit magával ragadott.
Anyám nem álmodott többet, és a ház lakatlan maradt.

Czigány Dezső: Merengő.

Lehoczkí Károly

Ima a kitelepítettekért

Te, aki ideoldalazol közénk, az emlékezők seregébe
s komor főhajtéssal mímeled a fájást,
mit képzelsz magadról, te talán különb vagy?
Azzal áltatod magad, az ördög a pokolban lakozik,
nem tebenned? Te lennél az a szent, akinek patyolat lelke
sohasem szorul majd megváltásra?
Ne hazudjál!
Mehúznád a ravaszt parancsra, talán anélkül is
és tetteidnek vadul úznéd utána indulatod,
önnön piszkodat betakarja.
Ők, akiket elhajtottak innen, nem elsők voltak és
nem utolsók; ragadozók, akik megint mások
prédájává lettek, mint te is lehetsz még,
vigyázz, hozzád hasonlóak vagyunk,
bennünk is álszent az érzés s lehet, már holnap
pont a te torkodat metsszük át,
úgy csábít a hatalom és a vagyon!
Csak nem megdöbbsz, te, önámító szerencsétlen,
hogyan ezek itt az ünnepi szavaim hozzád?
Mit gondolsz, hogy szólna most az örmény, a szír,
a zsidó, az inka, az idő kavargó századaiban sikoltó
népek serege, oszét, afgán, vietnámi, lengyel,
apáink, elhullott magyarok,
hogyan szólnának Szrebrenyica tömegsírba dobált halottai
– nem ám a Holdon történt és Danbasz sem
kerület a Marson – téblábolva udvariaskodnának?
A szívüket tépnék ki, és vértől lucskos kezükkel
hajítanak elébed, nekik már úgyis mindegy,
hátha megindít elhaló dobogása.
Jaj, nézem az arcod és látom a csönd mögött
a gyilkos villanást, mit képelek én,
mit engedek itt meg magamnak,
hát, hogy csak el ne felejtsem, mondom,
fölközz ellenem, de meg rettegj is engem,
közületek való vagyok én, Ember,
áldott és átokfajzat,
bűnöző, esendő, kegyelmező,
jól tudom, elzabrált házban lakom –,
te miben? – és ha a házad oké, a földed, az autód,
a boltod, a szomszédodhoz telepített géped,
az egymás birtokát szétáztató esővíz rendben van-e?
Feladtad, kisémmizted a társad?
Lenyúltad feleségét, urát?
Kiutáltad, elmarkecoltad szobrait?
No, várj csak, eljöhet hozzád is a bank, manapság
az a fegyver és kiebrudal őseidhez cselédkedni,
legyél földönfutó, mint az, akinek otthonában lakom,
retinámban az eldúrt szobakönyha
mestergerendájába vésett gót betűs név, évszám,
próbálok méltó lenni hozzá,
hát próbálj te is –,
szolgák vagyunk mi mind és kényurak,
boruljunk le ki-ki a másik előtt, úgy imádkozzunk,
akasszuk le a kamrában őrzött ostort,
az elkobzott stráfkocsi és ló után ennyi maradt,
csapkodjuk meg hátunkat, kiserkenjen a vér, sajogjon,
egymás könnyében keressünk békét!
Fohászunk:
Add, aki megadhatod, akárki vagy is,
ha rögtön én magam is,
ha a hatalmas kozmosz is,
legyen erőnk pillantásunkban a gyilkos fényt kioltani,
gyermekkorunk petróleumlámpája lobbanjon helyette,
a csillár nélküli húszas égő fénye,
sírokon imbolygó ünnepi gyertyafény,
gőzmozdonyok kiokádott tüze éledjen,
higanygőzlámpák gyulladjanak vagy a jövő
kontinenseket bevilágító űr-reflektorai,
szerelmünk szemének földöntúli csillanása,

úgy ígérjük egymásnak, nem tesszük többé,
s mit elkövettünk, megbocsátjuk!
Így görnyedjünk most már egymás előtt
félíg leszegett, félíg felemelt fővel,
zokogva, majd föl kacagva,
hogyan emberlétünk ragyoghasson örök dicsőségben!

vendégek könyve

[következő oldal >](#)

Ady Endre

A RÉG-HALOTTAK PUSZTÁJÁN

Napverte pusztán, lila ég alatt
Lángol a vörhenyes homok.
Egy óriás, tüzes kemence
A puszta. És én loholok.
És én loholok, loholok.

Forró haragját egyre ontja rám
Piros, dagadt arccal a nap.
Perzselt lábam agyamig lüktet,
Megállnék. »Siess. Nem szabad,
Siess. Nem szabad, nem szabad.«

Ez a puszta: a rég-halottaké
S készek a hús ravatalok.
Jaj annak, jaj, aki megtudja,
Hogy halott. Hogy már rég halott.
Hogy már rég halott, rég halott.

FÖLSZÁLLOTT A PÁVA

»Fölszállott a páva a vármegye-házra,
Sok szegény legénynek szabadulására.«

Kényes, büszke pávák, Nap-szédítő tollak,
Hírrel hirdessétek: másképpen lesz holnap.

Másképpen lesz holnap, másképpen lesz végre,
Új arcok, új szemek kacagnak az égre.

Új szelek nyögetik az ős, magyar fákat,
Várjuk már, várjuk az új magyar csodákat.

Vagy bolondok vagyunk s elveszünk egy szálig,
Vagy ez a mi hitünk valósággra válik.

Új lángok, új hitek, új kohók, új szentek,
Vagy vagytok, vagy ismét semmi ködbe mentek.

Vagy láng csap az ódon, vad vármegye-házra,
Vagy itt ül a lelkünk tovább leigázva.

Vagy lesz új értelmük a magyar igéknek,
Vagy marad régiben a bús, magyar élet.

BESZÉLGETÉS EGY SZEKFŰVEL

Ha a magyar Helikon adta,
Hervatag a hitünk s a szekfünk.
Azért bánatba sohse essünk.
Kicsi virág, szegény virág,
Úgyis eldoblak, beszélgessünk.

Te tudod, hogy én adtam többet.
Fenének kellett, amit adtak
És az se, amit megtagadtak.
Kicsi virág, szegény virág,
Hagyjatok meg úrnak, Magamnak.

Magyar gomb-lyuk virággal is bús,
Rád mégis sokak foga vásott.
Mély, nagy szemem megbabonázott.
Kicsi virág, szegény virág,
Irigyelnek a zabolások.

Míg nem jöttem, koldusok voltak,
Még sírni sem sírhattak szépen.
Én siratom magam s a népem,
Kicsi virág, szegény virág,
De ha megunom, általlépek.

Sok keresnivalóm itt úgy sincs,
Az ő Lomnicukon már ültem,
Tátrát és Karsztot átröpültem.
Kicsi virág, szegény virág,
Te tudod, hogy nem lelkesültem.

Én magamért vagyok s magamnak.
Akkor is, hogyha nótát mondok
S elpusztítanak rímek és gondok.
Kicsi virág, szegény virág,
Mért irigyelnek a bolondok?

Drága tudás az én tudásom
S egy szekfű is sok a magyarnak.
Irigy buták űznek, zavarnak.
Kicsi virág, szegény virág,
Hiszen eldoblak. Mit akarnak?

PÁRIS, AZ ÉN BAKONYOM

»Fölszállott a páva a vármegye-házra,
Sok szegény legénynek szabadulására.«

ÉN NEM VAGYOK MAGYAR?

Ős Napkelet olyannak álmodta,
Amilyen én vagyok:
Hősnek, borúsna, büszke szertelennek,
Kegyetlennek, de ki elvérzik
Egy gondolon.
Ős Napkelet ilyennek álmodta:
Merésznek, újnak,
Nemes, örök-nagy gyermeknek,
Nap-lelkűnek, szomjasnak, búsitónak,
Nyugtalan vitéznek,
Egy szerencsétlen, igaz isten
Fájdalmas, megpróbált remekének,
Nap fiának, magyarnak.
(S az álmosaknak, piszkosaknak,
Korcsoknak és cífrálkodóknak,
Félig-élőknek, habzó-szájuaknak,
Magyarkodóknak, köd-evőknek,
Svábokból jött magyaroknak
Én nem vagyok magyar?)

LÉDÁVAL A TAVASZBAN

Az ő testét s az enyémet is,
Óh, tavasznak sokfajta nedve,
Száguldjátok be vetekedve.

Kicserélődve, fiatalon,
Szomorú kedvvel, víg haraggal
Legyünk mi két kárhozott angyal.

Legyünk a Tavasz gyermekei,
Kik arcukat vetik az Égnek,
Kik nedvesek s mégis elégnék.

Csönd legyen akkor az Ég alatt,
Bomolva, szökve, válva rügybe
Mi leszünk a Tavasznak üdve.

Mi legyünk akkor az Ég alatt
A legszebb két tavaszi jószág,
Túlzás, betegség, de valóság.

AZ ÓPERENCIÁS TENGEREN

Pucér mellemet vágyom betakarni
Felhőkkel mint az őszi, csöndes Ég,
Ne táncoljon tovább az Élet rajta:
Most már hadd jöjjenek a mesék.

Száz méter lenne borotvált szakálam,
Öreg az ajkam, fogam is hibás:
Olyan kicsi tenger lett a szívemből
S olyan nagy az Óperenciás.

Hát megpróbálom magam befelhőzni,
Szólni magamról unott a dolog,
Gyűl és dohog őszi mese és felhő,
Burkolt mellemre rágomolyog.

Volt egyszer, sokszor, volt talán ezerszer,
Hét mérföldes csizmájú hős, derék

Megállok lihegve: Páris, Páris,
Ember-sűrűs, gigászi vadon.
Pandur-hada a szájas Dunának
Vághat utánam:
Vár a Szajna s elrejt a Bakony.

Nagy az én bűnöm: a lelkem.
Bűnöm, hogy messzelátok és merek.
Hitszegő vagyok Álmos fájából
S máglyára vinne
Egy Irán-szagú, szittyá sereg.

Jöhetnek: Páris szivén fekszem,
Rejtve, kábultan és szabadon.
Hunniá új szegénylegényét
Őrzi nevetve
S beszórja virággal a Bakony.

Itt halok meg, nem a Dunánál.
Szemem nem zárják le csúf kezek.
Hív majd a Szajna s egy csöndes éjen
Valami nagy-nagy,
Bús semmiségbe beleveszek.

Vihar sikonghat, haraszt zörrenhet,
Tisza kiönthet magyar síkon:
Engem borít erdők erdője
S halottan is rejt
Hú Bakony-erdőm, nagy Párisom.

Életrajz

Czigány Dezső: Ady Endre.

A FÖL-FÖLDOBOTT KŐ

Föl-földobott kő, földedre hullva,
Kicsi országom, újra meg újra
Hazajön a fiad.

Messze tornyokat látogat sorba,
Szédül, elbusong s lehull a porba,
Amelyből vétetett.

Királyfi, ki szabad melled elindult
És, himm-hámm, elnyelték a mesék.

SZÁZ HŰSÉGŰ HŰSÉG

Alakos játék, százszor-zárt titok
Hős, futó bölcse újból és megint
Állok süppedten szókimondó bajban.
Cselek, barlangok, vermek, kárpitok,
Bozótok, lárvák, segítsetek rajtam.

Ki száz alakban százszor volt szabad
S minden arcához öltött más mezet,
Éljen és csaljon titokba-veszetten,
Mert bárki másnál több és gazdagabb,
Mert csak a koldus egy és leplezetlen.

Ragyogjatok meg, tévesztő szemek,
Édes, hazug méz, pergő, szép szavak,
Csorogjatok tarkán, számítva, bátran.
Mindenki másnak mindig más legyek,
Változón szabad, gyűrűtlen, arátlan.

Enszavaimmal csaljam meg magam,
Melyvoltom gondján törjem víg fejem
És száz alakkal száz vitába törjön
Lelkem, valóm, e dús alaktalan,
Száz hűségű s egyetlen hú a földön.

ELBOCSÁTÓ, SZÉP ÜZENET

Törjön százegyszer százszor-tört varázs:
Hát elbocsátlak még egyszer, utólszor,
Ha hitted, hogy még mindig tartalak
S hitted, hogy kell még elbocsáttatás.
Százszor-sujtottan dobom, ím, feléd
Feledésemnek gazdag úr-palástját.
Vedd magadra, mert lesz még hidegebb is,
Vedd magadra, mert sajnálom magunkat,
Egyenlőtlen harc nagy szégyeniért,
Alázásodért, nem tudom, miért,
Szóval már téged, csak téged sajnállak.

Milyen régen és titkosan így volt már:
Sorsod szépítni hányszor adatott
Ámító kegyből, szépek szépiért
Forrott és küldött, ékes Léda-zsoltár.
Sohase kaptam, el hát sohse vettem:
Átadtam néked szépen ál-hitét
Csókoknak, kik mással csattantanak
S szerelmeket, kiket mással szerettem:
És köszönök ma annyi ölelést,
Ám köszönök mégis annyi volt-Lédát,
Amennyit férfi megköszönni tud,
Mikor egy unott, régi csókon lép át.

És milyen régen nem kutattalak
Fövényes multban, zavaros jelenben
S már jövőd kicsiny s asszonyos rab-útján
Milyen régen elbúcsúztattalak.
Milyen régen csupán azt keresem,
Hogy szép énemből valamid maradjon,
Én csodás, verses rádfogásaimból
S biztasd magad árván, szerelmesen,
Hogy te is voltál, nemcsak az, aki
Nem bírt magának mindent vallani
S ráaggatott díszzeiből egy nőre.

Mindig elvágjuk s nem menekülhet,
Magyar vágyakkal, melyek elülnek
S fölhogadnak megint.

Tied vagyok én nagy haragomban,
Nagy hűtlenségben, szerelmes gondban
Szomoruan magyar.

Föl-fölhajtott kő, bús akaratlan,
Kicsi országom, példás alakban
Te orcádra ütök.

És, jaj, hiába, mindenha szándék,
Százszor földobnál, én visszaszállnék,
Százszor is, végül is.

SZENT LEHETETLENSÉG ZSOLTÁRJA

Zuboly barátomnak küldöm.

Pokolhintán vad, szédítő körök,
Tüzes mélységek fönt s alant,
Zuhanva szállni, szállva zuhanni
Való alatt és képzelet fölött
És mindenütt és mindenütt
És mégis a konok határok
Kemény tilalom-léce üt,
Mert várhatatlanokra várok
S nem várok mást, mint várhatatlant:
Óh, véres kínok véres kínja ez.

Hörögve dönget vágyam kapukat,
Arcomra pirosan bemázolt csontváz
Tiltó és bolondos ujja mutat.

S körülöttem csak lehetőség
S álmodható és lenge álmok
S nincs Isten, hogy szédítő hintám
Dohodt rab-útjából kiszálljon
S vágyam megfogjon valamit,
Eleddig még megfoghatatlant
És megöleljen valakit,
Eleddig megölelhetlent.
A tüzes mélység megvakít,
Agyam fölforr, torkom rekedt
S bomlott, nehéz alkonyaton,
Átkozott, szent Lehetetlenség,
Zengem sorvasztó éneked.

A PERC-EMBERKÉK UTÁN

Otthon bolondját járja a világ,
Majmos, zavaros, perces, hittelen,
Nagy, súlyos álmok kiterítve lenn,
Fenn zűrös, olcsó, kis komédiák.

Magyar Bábelnek ostoba kora,
Ments, Atyaisten, hogy benne legyek:
Engemet kötnek égbeli jegyek
S el kell hogy jöjjön nászaink sora.

Most perc-emberkének dáridója tart,
De építésre készen a kövünk,
Nagyot végezni mégis mi jövőnk,
Nagyot és szépet, emberit s magyart.

Robogok honról rejtett vonaton,

Büszke mellemről, ki nagy, telhetetlen,
Akartam látni szép hullásodat
S nem elhagyott néember kis bosszuját,
Ki áll dühödten bosszu-hímmel lesben,
Nem kevés, szegény magad csúfolását,
Hisz rajtad van krőzusságom nyoma
S hozzám tartozni lehetett hited,
Kinek mulását nem szabad, hogy lássák,
Kinek én úgy adtam az ölelést,
Hogy neki is öröme teljék benne,
Ki előttem kis kérdőjel vala
S csak a jöttömmel lett beteljesedve.

Lezörögsz-e, mint rég-hervadt virág
Rég-pihenő imakönyvből kihullva,
Vagy futkározva rongyig-cipeled
Vett nimbuszod, e zsarnok, bús igát
S, mely végre méltó nőjéért rebeg,
Magamimádó önmagam imáját?
Kérem a Sorsot, sorsod kérje meg,
Csillag-sorsomba ne véljen fonódni
S mindegy, mi nyel el, ár avagy salak:
Általam vagy, mert meg én láttalak
S régen nem vagy, mert már régen nem látlak

ÖRÖKKÖN ÍGY VOLT

Ez Időből maradjon meg az:
Mégis voltunk itt némi jobbak,
Kiket népünknek bűneiért
Nemes túsókként ostoroztak
Nemtelen, kínzó végzetek.

Győtrött a Ma, mint rútv, testi kór
Vagy szöges hordó, amely büntet
S milliók buta révülete
Milliókért vérez bennünket
Gurulón és ártatlanul.

A mi epokhás, szegény szívünk
Vérével, óh, csak csoda esnék,
Fűthetőnk majd javult unokák
Égnivágyó és erős testét,
Új, szent Januáriusok.

Addig pedig várja végzetét
A megrugdalt Ma silány népe
S minden rámért, dühödt fájdalom
Mi bolond életünket érje:
Örökkön így volt s így leszén.

Ebek hazája ma, nem az enyém
S ha marad csak egy hívőm, szent legény,
Még a holttestem is ellopatom.

Ez a ricsaj majd dallá simul át,
Addig halottan avagy éberem
Pihenjen a szent láz s az értelem,
Míg eltűnnek a mai figurák.

Magyar leszek majd, hogyha akarom,
Ha nem sutaké lesz itt a világ
S fölcsap minden szent és igazi láng
Rejtekből avagy ravatalon.

NAGY LOPÁSOK BŰNE

*Dante ezt, ha jobban is,
valahogyan így írta volna meg.*

Babits Mihálynak

»...Ezek itt honuk fórumát földülták,
Hulla-csarnok ez, ahol se meghalni,
Se föltámadni nem tudnak a hullák.

Vezérük is csupán rosszul szavalni
Tudott a híres magyar becsületről
S hagyta hazáját förtelmeket falni.

Akkoriban a jó magyar szemekből
Riadottan némult ki az igazság,
Hisz lopták a csillagot az egekről.

Honnak atyái honuk veszni hagyták
S itt maradnak, míg felejtik emlékük,
Unokáik, a koldus istenadták.«

INTÉS AZ ŐRZŐKHÖZ

Őrzők, vigyázzatok a strázsán,
Csillag-szórók az éjszakák
Szent-János-bogarak a kertben,
Emlékek elmúlt nyarakon,
Flórenc nyarán s összekeverten
Bucsúztató őszi Lidónak
Emlékei a hajnali
Párás, dísz-kócos tánci termen,
Történt szépek, éltek és voltak,
Kik meg nem halhatnak soha,
Őrzött elevenek és holtak,
Szívek távoli mosolya,
Reátok néz, aggódva, árván,
Őrzők: vigyázzatok a strázsán.

Őrzők, vigyázzatok a strázsán,
Az Élet él és élni akar,
Nem azért adott annyi szépet,
Hogy átvádoljanak most rajta
Véres s ostoba feneségek.
Oly szomorú embernek lenni
S szörnyűek az állat-hős igék
S a csillag-szóró éjszakák
Ma sem engedik feledtetni
Az ember Szépbe-szótt hitét
S akik még vagytok, őrzőn, árván,
Őrzők: vigyázzatok a strázsán.

EGYSZER VOLT CSAK

(Dózsa György emlékének)

Egyszer volt itt lakodalom,
Nagy, igazi lakodalom,
Mikor ez ország vőlegénye
Dózsa György volt
S egy-egy hős tavasz-hajnalon
Ezer helyütt lángolt öröm-tűz.

Egyszer volt vulkán ez a föld,
Erő és láva ez a föld,
Mikor a harag, bosszú és cél
Összeállott
S itéletes viharba tört
S Dózsák, nem császárkák, üzentek.

Egyszer volt itt a Hit merő,
Moldvától Rómaig merő,
Mikor becsülettel és irtva
Támadt, végzett
Minden becsületes erő,
Hurkot tépve, csóvákat vetve.

Egyszer volt itt a Sors kegyes,
Bukásban is nagy és kegyes,
Mert azt üzentük a világnak,
Mít ma kéne
S mit azóta nem érdemes,
Mert holt vulkán a régi vulkán.

Egyszer volt itt forradalom,
Hites, igaz forradalom,
Rendet, igazságot csináló,
De Dózsákkal
S azon a hősi hajnalon,
Mikor gőgösen nem alkudtunk.

Egyszer volt itt egy kis remény,
De véres és tüzes remény.
Jönnie kell új Dózsa Györgynek
S fog is jönni.
Jaj, félek, meg nem érem én
S ti se, drága, csüggedt bajtársak.

DIVINA COMOEDIA

Uram! Színházad rég felépitéd,
Immár látott az sok, sok ezred évet,
De darabod nem újult semmiképp,
A neve egy, a célja egy: az élet.
Rossz a darab, bocsáss meg, óh, uram!
A díszlet régi, színtelen, kopott,
A morál: jaj a jóknak, nagyoknak,
A hitványak csupán a boldogok.

Uram! Mi játszuk híven szerepünket,
Sírunk, nyomorgunk, mert így rendeléd el,
Tűrjük, hogy kifütyölnek bennünket,
Pedig mi játszánk lelkesedve, hévvel,
De már a játék elég volt... elég...
A szívnek egyszer meg kell nyílnia:
Darabod hitvány, nem hozzád méltó,
Lelket mérszárló, rossz comoedia!

TEMETETLENÜL

Érzem: a mámor csöndes éjjelében
Háborgó lelkem már pihenni kezd
És lassan, lassan, csaknem észrevétlen
Reám borul a virradatlan est.
Hideg szívvel, közönnyel nézek mindent,
Ami még nemrég lelkemig hatott;
Mi lett belőlem? Emberek közt járó,
El nem siratott, bús élő halott.

Még kacagok, ha rám borul a mámor,
De ez a kacaj már nem az enyém:
Kísértő hang halottak országából,
Melynek itt feledt tagja vagyok én.
Tán ajkamon víg nóta is megcsendül
S hallgat a régi méla, keserű -
Szivem megrezdül ismerős hangokra,
Mint egy eldobott, rozszant hegedű.

Olykor meg mintha visszaemlékezném
Egy szép életre, mely el, tovaszállt,
Melyben még volt hatalmas, izzó eszmém
Megostromolni magát a halált
S aztán... megtörve, éjjeltől borítva
Járom tovább a kiszabott utat;
Mi lett belőlem? Temetői fejfa,
Mely a világnak egy nevet mutat...